

[Jane Oksen]

get i aftalen om, at besparelserne absolut skal ramme sygehusene. Der må være lidt fantasi fra amtsfolkene, sådan at man på en eller anden måde finder besparelserne andre steder eller laver nogle rationaliseringer i sygehusene, uden at det går ud over patienterne.

I regeringens plan fra maj 1989 – »Ny vækst og fremgang« – skulle kommunerne i årene 1991-94 spare 7,5 mia. kr., og skatten skulle falde med 2 procentenheder. Men det er gået med denne plan som med så mange andre: skønne løfter uden realiteter.

Kommunerne må erkende, at festen er ved at være forbi. Selv uændret skat betyder store besparelser. Man har tæret på kassebeholdningerne først og fremmest ved at give en masse tillægsbevillinger. I 1988 tog man 1 mia. kr. af kasserne. I 1989 regner man med 700 mio. kr. 27 kommuner har tømt kassen; måske er der kommet endnu flere på det seneste. Det er sørgeligt, at regeringen ikke vil indse, at der skal træffes stramme aftaler med reelt indhold.

Folketinget er nødt til at sætte økonomiske rammer op, og de skal overholdes. Kommunerne har ikke respekt for de løse aftaler. Og jeg tror desværre, indenrigsministeren bliver sørgeligt skuffet, når 1991 er omme og hans tillid til, at kommunerne vil efterleve aftalen, viser sig at være ubegrundet. Der er masser af vælgere, der før valget i november 1989 troede på kommunalpolitikernes løfter om skattelettelser, og regeringen har også udmeldt gang på gang, at der skal skattelettelser til. Det er ikke underligt, at befolkningens tillid til politikerne er så ringe. Vi ser ingen skattelettelser i disse aftaler.

Vi kan ikke tilslutte os en aftale uden skattelettelser og med manglende offentlige besparelser. Vi havde håbet på gradvise lettelser de næste fire år i skattetrykket, og de mange forslag om afbureaukratisering, forenkling, større selvbestemmelse til kommuner osv. burde have ført til et bedre resultat.

Aftalen bærer alt for tydeligt præg af, at Socialdemokratiet ved KL's formand Thorkild Simonsen i højere grad end regeringen har fået sin vilje.

Vi kan ikke se, at de aftaler, der er indgået, skulle være de strammeste nogen sinde.

Desværre er de ikke stramme nok efter Fremskridtspartiets mening.

(Kort bemærkning).

Graversen (S):

Fru Jane Oksen kommer også uden om årsagerne til de stigende udgifter i kommunerne og nu de tomme kasser. Sagen er jo, at kommunerne hen ad vejen har fået flere opgaver og færre bloktilskud; der er blevet større udgifter til børne- og ældrepassning, men først og fremmest er der her på det sidste den store arbejdsløshed, som kommunerne oven i købet ikke må gøre noget ved, og det kan kommunerne jo altså ikke klare, fordi det virker dobbelt, når der er så stor en arbejdsløshed, for skatteindtægterne svigter, mens udgifterne til bistandshjælp og bolig sikring stiger.

I øvrigt var det rart undtagelsesvis fra Fremskridtspartiet at høre, hvor det er, man vil afskedige personalegrupper ude i kommunerne. Det er så nemt at sige de offentligt ansatte. Til andre tider står Fremskridtspartiet og siger, at der skal ske forbedringer på ældreområdet, sygehusområdet osv. Men hvor er det, afskedigelserne skal ske? Må vi få dem øremærket? Er det sygehjælperne på plejehjemmene? Er det hjemmehjælperne? Hvem er det, der skal afskediges? Det vil jeg gerne høre.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Fru Jane Oksen sagde, at Fremskridtspartiet ikke ønskede at skære på sygehusene. Jeg vil gerne spørge fru Jane Oksen, om det betyder, at Fremskridtspartiet afviser omlægninger og rationaliseringer, der kan føre til besparelser, således at borgerne får den samme ydelse, den samme service for færre penge? Er det det, Fremskridtspartiet afviser?

(Kort bemærkning).

Jane Oksen (FP):

Jeg vil svare fru Karen Højte Jensen først.

Hvad angår sygehuse, nævnte jeg netop, at vi var villige til at se på rationaliseringer inden for sygehusvæsenet, dog selvfølgelig således, at det ikke går ud over ventelisterne, at det ikke går ud over patienterne, og så sagde vi, at amterne måtte prøve at finde besparelserne på andre områder. Der var intet i aftalen, der sagde, at det absolut skulle være sygehuse.

Hr. Graversen ville gerne vide, hvor det var, vi skulle spare. Jeg nævnte en lang række områ-